

Karmel sv. Josefa

Stěhování bosých karmelitek do Drast, Praha-východ

Inzertní příloha Katolického týdeníku 36/2019

3.–9. září 2019

Kdepak by ten klášter mohl stát?

V dnešních dnech, kdy jsou práce na novém domově sester karmelitek – už jen malou chvilku hradčanských – v plném proudu, je řeč především o stavbě samotné. O tom, co vše je třeba udělat, co by se dalo zvládnout brigádnicky, co jsou klady nového projektu či jak se ke všemu stavějí památkáři, na co peníze jsou a na co už možná budou scházet.

Musím přiznat, že v této současné fázi všechny radosti a starosti (a samozřejmě více ty starosti) spojené se stavbou v Drastech sleduji opravdu jen z povzdálí a jen na dálku držím palce.

Nicméně vždycky tomu tak nebylo. Při mnoha návštěvách na Karmelu ještě v době mých vojenských let na Generálním štábu v Praze jsem od sester slýchal o různých plánech a představách spojených s potřebou získat nutný životní prostor, jenž na Hradčanech pro klauzurované karmelity bolestně chybí.

Opravovat, anebo stavět na „zelené louce“?

Nicméně po mém zvolení děkanem (tedy správcem majetku) vyšehradské kapituly a zároveň po přijetí zákona o částečném majetkovém narovnání pro církev to najednou už pro mne nebylo jen o naslouchání různým představám a plánům... Vyšehradská kapitula získala v rámci restitučního zákona zpět i dva zubožené zemědělské statky v okolí Prahy. A také k to-

Vizualizace nové kvadratury kláštera sester karmelitek v Drastech (Ateliér AV 19).

Snímky v příloze archiv sester

mu patřící zemědělské pozemky. A tak jsme začali společně se sestrami přemýšlet, zda by nebylo možno něco stavět přímo na nich.

První nápad směřoval na louku v okolí statku Kosoř na jihozápad od Prahy. Krásné místo (myslím, že se do něj sestry zamilovaly na první pohled), všechny se tam postupně vypravily a zdálo se, že je vyhráno. Pak ale přišla informace, že není vyloučeno rozšíření těžby v nedalekém lomu. Sice až za mnoho let, ale klášter se přece nestaví jen pro jednu generaci, právě naopak.

Myslím, že sestry tohle zodpovědné rozhodnutí vzdát se krásy, která by v budoucnu mohla být ohrožena, nesly docela těžko. Už to přeci bylo na spadnutí.

A pak Drasty. Tady alespoň podle mého pozorování rostla láska k místu, a tím i odvaha rozhodnout docela jinak než v Kosoři. Nebyla to určitě zamilovanost na první pohled. Nejednalo se o zelenou louku, kde se vše může nově naplánavat: socialistický plechový hangár na seno už stál a nemohl zůstat, památkáři měli své mnohdy komplikované podmínky, v objektu byli nájemníci.

Ale jako by tato pomalu rostoucí láska měla větší vnitřní sílu než vzplanutí... A jako by tady Hospodin umetal cestičku.

A tak se intenzivně staví, a já už jen zpozvzdálí pozoruji a žehnám. Zkrátka držím palce před Hospodinem a těším se, že mne sestry třeba pozvou, až se bude díky úsilí mnoha lidí a štědrosti mnoha dobrodinců tohle místo intenzivní modlitby a života natěsno s Hospodinem jednou žehnat.

TOMÁŠ HOLUB,
plzeňský biskup

Odchod na periferii, avšak blíže k lidským srdcím

„Odchod naší komunity z Hradčanského náměstí, z centra Prahy, jsme v modlitbě rozlišovali dlouho,“ vysvětluje představená bosých karmelitek sestra Markéta.

Klášter i kostel sv. Benedikta je prochnutý přítomností a modlitbou našich sester, které zde dvě stě let žily, a i když patříme ke kontemplativním komunitám s papežskou klauzурou, naše zakladatelka, sv. Terezie z Avily, kláštery sester zakládala většinou ve městech – jsme proto spíše „městský“, nikoli klášter poustevnický řád, žijící na samotě.

Přesto však postupně začaly převažovat důvody pro stěhování. Svatá Terezie totiž sestrám radila, aby žily v poměrně malém klášteře, avšak s velkou zahradou, kdežto u nás je to právě naopak – klášter máme rozsáhlý, ale naše zahrádka je na život v papežské klauzуре, kdy vycházíme jen z nejnějnějších důvodů, opravdu velmi malá. Je to proto, že tento klášter si sestry nevybraly, ale dostaly ho přidělený jako určité provizorium po josefínských reformách na konci 18. století.

Pokračování na str. 10

Odchod na periferii...

Dokončení ze str. 9

Původně žily v klášteře na Malé Straně a patřily jim rozsáhlé Vojanovy sady, odsud ale musely odejít.

Když se k takto omezenému životnímu prostoru ještě začal přidružovat zvyšující se hluk z náměstí i okolních ulic – ve středu města prochází mnoho turistů, často zde bývají koncerty a jiné kulturní i sportovní akce, natáčejí se filmy, probíhají státní návštěvy – začalo to být pro náš život opravdu těžko únosné.

Posílou v tomto našem rozlišování bylo rozhodnutí i mnohých jiných Karmelů ve světě, které také v posledních desetiletích zvolily odchod ze středu měst na jejich periferii, kde však jsou paradoxně mnohem blíže lidem.

I my zde, i když jsme ve středu hlavního města, můžeme nabízet jen velmi malou možnost sdílení našeho života. Máme pouze jednu místnost pro hosty a kostel bývá po většinu dne uzavřený. Přitom nás papež František v posledním dokumentu věnovaném klauzurovaným komunitám (*Vultum Dei quaerere*, 2016) vybízí k tomu, abychom – při zachování pravidel našeho života – co nejvíce nabízely možnost, aby lidé mohli přijíždět a čerpat z naší kontemplativní zkušenosti.

Nové místo pro náš klášter jsme hledaly 13 let

Vhodný pozemek jsme hledaly poměrně dlouho, třináct let. Původně jsme myslely, že budeme stavět nový, ekologicky úsporný klášter, ale po projití desítek pozemků jsme žádné vhodné místo pro náš život nenašly. Nakonec jsme přijaly velkodušnou nabídku vyšehradské kapituly na odkoupení jednoho z jejich právě restituovaných zemědělských statků na okraji Prahy.

„Láska na první pohled“ to nebyla, místo je po „panování“ komunistické diktatury značně zdevastované, přesto jsme si však tento prostor postupně zamilovaly. Již se těšíme na náš nový domov, kam bychom se na konci letošního roku měly nastěhovat, a věříme, že zde nové duchovní zázemí najdou i ostatní lidé.

Jsmo velmi vděčné, že se nám podařilo najít i vhodné využití našeho stávajícího kláštera a kostela – místo po nás převezmou naši bratři, bosí karmelitáni, a vytvoří zde nové, lidem přístupné duchovní centrum (k tomu více na str. 16).

Sr. MARKÉTA,
představená
bosých karmelitek

Drasty budou i pro vás

Řada budov je ve velmi špatném stavu.

Praktické zařizování stěhování má v komunitě sester na starosti sestra Milada, které jsme se zeptali na podrobnosti tohoto procesu.

Proč jste si zvolily právě Drasty?

Pozemek jsme hledaly opravdu dlouho, asi také pro poměrně specifické požadavky našeho života – chtěli jsme zůstat „pražskými karmelitkami“, přitom jsme chtěly žít v tichu, a zároveň blízko lidem. Toužily jsme po velké zahradě, avšak nemohly jsme za pozemek utratit většinu peněz určených pro výstavbu kláštera. Nakonec jsme musely rezignovat na stavbu úplně nového domu a rozhodly jsme se pro obnovu starých budov hospodářského dvora se stavbou nové klášterní kvadratury, protože Drasty většinu našich požadavků odpovídaly. Mnozí tuto opravu přirovnávají k obnově zemědělského statku bratří trapistů v Novém Dvoře.

Jak by měl vypadat dvůr po přestavbě?

Dvůr je bohužel kulturní památkou, a tak při jeho obnově ve všem podléháme schválení památkářů. Ti nám dovolili zdemolovat pouze úplně rozpadlé budovy, ostatním domům jsme se proto spolu s architekty snažily dát určení, které bývá obvyklé u klášterního areálu – kromě samotného kláštera zde bude dům pro hosty, dům správce, poustevna atd. Nová bude část klášterní kvadratury a kaple.

Dvůr se rozdělí na horní část, která bude veřejná, pro hosty a návštěvníky, a spodní, což bude hospodářský dvůr pro provoz kláštera. Klášter také má velký prostor zeleně okolo, kde bychom chtěly mít pěšební zahradu, ovocný sad, louku a les.

Nový klášter si stavíte pro sebe a vaše následovnice a nemáte žádný aktivní apoštolát mezi lidmi. Přinese tedy vaše stěhování nějaký užitek i ostatním lidem?

Doufáme, že ano – i to byl jeden z důvodů našeho stěhování. Kláštery byly vždy známy svou pohostinností, bývaly také určitým duchovním centrem kraje, kde se nacházely. Věříme, že i námi budovaný klášterní areál se stane jakýmsi přitažlivým, vyznačujícím místem, kam lidé budou rádi přijíždět a kam se budou vracet, protože zde budou nacházet Boží přítomnost, pokoj, odpočinek a posilu pro svůj život.

Dům Navštívení bude pro všechny

Co tedy budete konkrétně nabízet?

Pro hosty nyní opravujeme tzv. Panský dům, který jsme nově nazvaly Domem Navštívení. Je odkazem na událost Navštívení Panny Marie u sv. Alžběty a má ukazovat na naši otevřenost pro přijetí poutníků a ochotu sdílet náš život. Jako patronku tohoto domu jsme zvolily nedávno svatořečenou karmelitku Alžbětu od Trojice, které Bůh dal prorocké poslání vzhledem k laikům. Sem budou moci jednotlivci, rodiny i společenství přijet a odpočinout si, nebo zde budou moci mít různé duchovní pobyty.

Výhodou je, že dům pro hosty je dobře přístupný z Prahy – přímo do Drast jezdí příměstský autobus z Kobylis, bude možné přijet i vlastním autem. Až třicet hostů bude moci bydlet v pokojích s vlastním sociálním zařízením, v domě bude adorační kaple i společenská místnost. U domu bude přístupný nově upravený lesopark. Chtěly bychom zde také vybudovat nástěnné tabule, popisující možnosti k poznávacím výletům v blízkém okolí.

Lidé se také budou moci zúčastnit mše svaté a modliteb sester, které se budou konat v nově vybudované kapli sv. Terezie z Avily. Pod kaplí by měla být rozsáhlá krypta, kde budeme mít uchované neporušené tělo naší zakladatelky, služebnice Boží matky Elekty, a tak doufáme, že se Drasty stanou i jakýmsi malým poutním místem, kdy lidé budou putovat k jejím ostatkům, aby se u ní pomodlili za své potřeby. Součástí krypty bude i malé „muzeum“ matky Elekty a historie bosých karmelitek v Čechách, bude zde i velká společenská místnost a kuchyňka pro nedělní návštěvníky bohoslužeb a jiné skupiny.

A kdo by chtěl být úplně sám v ústraní, tomu budeme nabízet možnost prožít nějaký čas v poustevně.

To jsou moc hezké plány. Kdy by to mělo být hotové?

Po koupi pozemku jsme musely nejprve dát celý areál alespoň částečně do pořádku, protože zde za desetiletí devastace vznikla spousta skládek, vše bylo zarostlé nálety atd. Potom došlo na demolicí rozpadlých budov, nyní se opravuje Dům pro hosty, kam bychom se jako do provizorního bydlení měly ještě letos nastěhovat. Příští rok by se měla začít budovat samotná klášterní kvadratura s kaplí. A pak, podle peněz, vše zbývajících.

Zaujalo mě, že do Drast už samy jezdíte pracovat a pořádáte zde brigády. Jde to dohromady s kontemplativním způsobem života?

Ano, dostaly jsme z našeho generálního domu po dobu stěhování částečný dispens od papežské klauzury, a to nám umožňuje již nyní do Drast jezdit a podílet se na úklidu a opravě. Takto přestavovaly klášter i naše spolusestry z Dačic a být přítomné u stavby nám hodně doporučovaly i sestry trapistky, které nedávno budovaly svůj nový klášter v Čechách. Dalším důvodem je, že nemáme dostatek finančních prostředků na celou přestavbu, a proto si chceme některé věci dělat svépomocí; chtěly jsme se i seznamovat a sžívat s místem, kam přicházíme. A v neposlední řadě zde bylo i to, že jsme se normálně lidsky těšily na manuální práci a přírodu – po té máme po mnoha letech života „na betonu“ ve středu města už trochu „abstinenční příznaky“.

(tok)

Co už je za námi a co nás čeká

1

leden 2018 – koupě pozemku v Drastech

2

jaro 2018 – úklid pozemku a likvidace skládek

3

léto 2018 – demolice rozpadlých budov

4

podzim 2018 – zima 2019 oprava bývalého „Panského domu“ na provizorní bydlení sester

5

2020–2022 oprava sýpky a stavba klášterní kvadratury s kaplí sv. Terezie

6

2022–2024 oprava menších domů ve dvoře

Do Drast pravidelně jezdí brigádníci

Děkujeme za pomoc

Vážení přátelé, jak už možná víte z našich webových stránek a z našeho plakátu, který jsme různě rozšiřovali po farnostech, od podzimu loňského roku pořádáme každou sobotu brigády v Drastech. Chtěly bychom tímto moc poděkovat všem pomocníkům – skupinám, farnostem, rodinám i jednotlivcům – za jejich nezištnou pomoc, které si moc vážíme! Zde přinášíme pár střípků a fotek z našich společných brigád.

Bratři a kamarádi,

kdo může, pomozte prosím při brigádách sestrám karmelitkám z Prahy, které chtějí opustit Hradčanské náměstí a postavit si klášter jinde, na okraji Prahy. Hradčanské náměstí není ideální místo. Konají se zde demonstrace, stále se zde filmuje, staví a zase se bourá pro různé aktivity pódium, někdy obrovské, ať už jde o koncerty či sport, dále jsou na náměstí vojenské přísahy a jiné taškařice. Pod kaplí kláštera dvě hospody. Nedivím se, že chtějí Karmelitky toto místo opustit.

Potřebují pomoc. Místo na nový klášter koupily od vyšehradské kapituly v Drastech, kde býval státní statek – dovedete si představit, jak to místo asi vypadá. Vybydlené, to je slabé slovo. Je to na sever od Prahy, jednou nohou skoro ještě v Praze.

Když vyrazíte z Kobylis od salesiánů na sever, první obec jsou Zdiby. Zde se odbočí doleva směrem Klecany. Po projetí Klecan je označená odbočka doprava směrem Drastu, kde se v první zatáčce vjíždí přímo do dvora.

První, podzimní brigáda bude v sobotu 13. 10. Sraz v 8.00 na místě, kolem 15.30 skončíme. Chtělo by to aspoň dvě motorové pily. Naléhavá prosba směřuje především k těm z Prahy či Středočeského kraje, protože ti to mají nejbližší. Pochopitelně budu na místě s vámi, snad trochu pomůžeme. Když jsem viděl unavené karmelitky v hábitech při namáhavé práci, vzalo mě to za srdce. Slíbil jsem, že podle svých omezených možností pomůžeme. Karmelitky se modlí, nezůstane to bez odměny. Jarní brigádu vyhlásíme kolem Vánoc.

Prátelé, děkuji. KAREL HERBST
(z dopisu Starým pákám)

Kája zavelel a Páky nezaváhaly

Milí přátelé, zažili jste někdy posilovnu, kde ve společnosti perfektních lidí, fachmanů, ředitelů, lékařů, učitelů, řidičů, maklérů, kněží, soustružníků, zedníků, studentů, techniků aj. za koncertu motorových pil posilujete zcela zdarma svoji muskulaturu? A teď si k tomu ještě doplňte, že řezané vět-

ve vám zpod řvoucí motorové pily odebírá biskup církve svaté a nebesky úžasné dobroty a nápoje vám přináší až pod nos andělé vznášející se v hnědých hábitech. Připadá vám to jako nepravděpodobná pohádka? Tak to jste tedy nebyli na brigádě v budoucím klášteře sester karmelitek v Drastech!

MUDr. CYRIL MUCHA
(ze salesiánského magazínu 6/2018)

Křoviny a dřeviny, které překážejí, musejí pryč.

Ruku k dílu přiložil i biskup Karel Herbst.

Úprava rozsáhlého pozemku dá zabrat.

Práce a setkání se sestrami karmelitkami

Když se loni na podzim přiblížil termín farní brigády svolané na pomoc sestrám karmelitkám při budování klášterního areálu v Drastech, zmocnily se mě určité rozpaky. Nikdy předtím jsem se s žádnou klauzurní řádovou sestrou nesetkala. Cítila jsem velký respekt a představovala si ji jako vážnou, možná i nedostupnou, éterickou bytost. Hned první pozdravení na dvoře v Drastech však začalo rozptylovat mé mylné domněnky. Předsudky pak zcela padly, když ze vrat staré stodoly vyjel traktor řízený mladou řeholnicí. Později, při společné práci, sestřičky projevily svoji velikou přátelskost, vstřícnost, zájem, porozumění. A při obrovském pracovním nasazení se ještě staraly, aby nám ostatním brigádu co nejvíce zpříjemnily nabídkou rozličných nápojů a dobrot.

O letošní poslední dubnové sobotě jsme se společně s paterem Kamilem vypravili na další, v pořadí již třetí pracovní výpravu do Drast. Tentokrát bylo zapotřebí chopit se motyček, rýčů, krumpáčů i hrábí a pustit se do úpravy terénu v lesoparku. Počasí nám přálo, ranní déšť ustal a vysvitlo sluníčko. Odhodlaně jsme bojovali se šlahouny břečťanu, nálety dřevin i houževnatými kořínky, které následně stravoval mohutný oheň. Kolem této vatry jsme se pak všichni shromáždili ke společné polední modlitbě a odpočinku. Po-

Staré věci není potřeba vždy vyhazovat. Některé cihly stačí očistit a je možné je znovu použít.

obědvali jsme z donesených zásob a pochutnali si na prvním letošním opečeném špekáčku.

K naší veliké radosti přijaly sestry Markéta a Milada 28. dubna pozvání k nedělnímu setkání na faře v Odoleně

Vodě. Při společném posezení u čaje jsme v početném kruhu se zatajeným dechem naslouchali dvěma různým příběhům o povolání k zasvěcenému životu. Po besedě jsme se všichni odebrali do kostela sv. Klimenta, kde jsme

se potěšili nádherným zpěvem obou karmelitek a rozloučili se společnou modlitbou.

IVA DOKSANSKÁ, Bášť
(z farního věstníku
Odolena Voda 3/2019)

Breviář i řezání větví

Mám radost z dobrého skutku. Byli jsme totiž 10. listopadu s otcem Kamilem a dalšími farníky na brigádě u sester karmelitek v Drastech. Já už dlouho nikde nepomáhal, a tak to byla příjemná změna. Sestry karmelitanky měly všechno perfektně připravené a zorganizované, takže kdo chtěl, mohl se hned pustit do práce: čistit cihly a odvážet suť na vyvážku nebo v jiném místě čistit budoucí zahradu, řezat pilou a pálit větve.

Já se pustil do vyvážení suti, ale to se ukázalo jako velká dřina. Takže jsem toho po dvou hodinách nechal a sedl si k čištění cihel, kde jsem vydržel až do polední přestávky. Tu jsme zahájili modlitbou breviáře. Potom jsme si opékali burty a jedli je s chlebem a hořčicí. Moc mi chutnalo. A byl i koláč, perníčky a jablka, k pití čaj, káva i mléko. Takže hostina, jak má po dobré práci být.

Byl jsem mile potěšen otevřeností a vstřícností sester karmelitek. Vyprávěly o chystané výstavbě kláštera. I to, že se jim na bývalém zemědělském statku velmi líbí, přestože zanedbané místo teď vypadá jak po boji. Ale věří, že i s naší pomocí

do tří let dají vše do pořádku, snad jim vystačí peníze. Ochotných rukou na výpomoc, jak jsem viděl, přišlo dost.

Jsem rád, že sestry karmelitanky jsou tak otevřené. Co se mne týče, rád tam zase pojedou brigádnicky pomo-

ci, neboť mne setkání s nimi potěšilo snad víc, než moje pomoc komunitě řeholních sester.

VÁCLAV JAN STRACH, Odolena Voda
(z farního věstníku
Odolena Voda 6/2018)

Karmelitky se nebojí ani motorové pily. Na bujnou vegetaci byla potřeba.

Prosíme, pomozte nám vybudovat nový hostovský dům, Dům Navštívení v Drastech na Praze-východ, který bude součástí klášterního areálu komunity bosých karmelitek:

- možnost odpočinkových i duchovních pobyků pro jednotlivce i skupiny
- kapacita 25–30 lůžek v jedno až třílůžkových pokojích s vlastním sociálním vybavením
- součástí domu bude vnitřní kaple a společenské místnosti
- u domu bude veřejný lesopark s dětským hřištěm a posezením
- dobrá přístupnost z Prahy příměstským autobusem nebo autem
- číslo účtu je:
115-3844130247/0100

Další informace:
www.karmeldrasty.eu

Přispíváme k vytvoření prostředí...

Zeptali jsme se některých sester na jejich povolání a na to, jak prožívají celý náročný proces stěhování. Zde jsou jejich odpovědi.

1) Mohly byste nám něco říci o svém povolání, jak vnímáte vaši službu církvi?

Sára: Jsem povolána stát před Bohem v solidaritě a spojení s tím, co se aktuálně děje v životě blízkých lidí, v životě církve i světa, předkládat Mu vše, co mi leží na srdci a naslouchat Mu v důvěře, že On – dobrý a milující Bůh – vše drží ve svých rukou.

Markéta: Důležitým aspektem našeho povolání je pro mě život pro druhé, ač se to na první pohled pro skrytost našeho života nemusí tak zdát. Spočívá v odpovědi na Boží pozvání mít podíl na Jeho touze a lásce ke každému člověku. Je to „poskytnutí“ svého srdce, aby skrze něj mohla proudit na zem Boží láska při všem, co dělám, v každém okamžiku.

Marie: Osobně vnímám jako těžší své povolání intenzivní důvěrný vztah s Kristem. Nevidím to přitom jako nějakou „soukromou záležitost“ – zaměření celého života na Krista je podle mě jakoby nakažlivé, a to nejen při „přímém kontaktu“, ale i na dálku, v neviditelné realitě proudění milosti. Pokud budu žít v láskyplné intimitě s Kristem a nechám se jím volat k plnosti lidství, bude moci On takto působit skrze mne i na druhé. Já sama nemám lék na rány lidí, církve a společnosti, ale chtěla bych dát prostor Jemu, aby se jich skrze mne dotýkal. Pak už modlitba za druhé není úkonem, ale řečla bych spíše stavem – „přímělným bytím“.

Milada: Přála bych si stát se – podobně jak vidím sv. Terezií – „ženou velké žízně“. Přicházet ke Kristu, tam čerpat „živou vodu“ a umožnit, aby tyto prameny proudily na druhé a svět. Modlit se nejen v dobách k tomu určených, ale aby se celé mé bytí a život proměnil v modlitbu – aby se vše ve mně stalo touhou po Bohu.

2) Jak jde dohromady váš kontemplativní život a stěhování, jak to prožíváte?

Tereška: Podle mě to může jít dobře dohromady. Ano, máme určité výjimky třeba z denního řádu nebo na čas dispens od klauzury. Ale to není to nej-

Modli se a pracuj (Ora et labora) v praxi.

důležitější. Podstatou kontemplativního života je žít cele zaměřené na Boha, v neustálém spojení s ním, žít pod jeho pohledem a dívat se na něj. Stát před Boží tváří za všechny lidi. A u toho nezáleží na tom, jestli sestra zrovna klečí v kapli, nebo vytírá chodbu. Když jsme v komunitě poznaly, že to, k čemu nás teď Pán zve, je, abychom přestěhovaly náš klášter na vhodnější místo, tak nás ani tato neobvyklá aktivita neodvádí

od toho, co je naším posláním. Dalo by se říci, že to může působit spíše naopak – provizorní podmínky pro náš kontemplativní život nás mohou vést k tomu, abychom si uvědomily, co je opravdu podstatné. A z toho čerpáme při všech těch činnostech a starostech, které stěhování přináší.

Miriam: Myslím si, že kontemplace a aktivita (byť tak náročná, jakou stě-

hování bezpochyby je) vůbec nejdou proti sobě, ale naopak. Skutečně přínosná činnost pro druhé vychází právě z kontemplace. Marta a Marie musí kráčet spolu, jinak je jedno i druhé vytržené z kontextu a v duchovním životě nastává nerovnováha. Při všech pracích na našem stěhování myslím nejen na to, jak ožívá pozemek a celé jeho okolí, ale jak i ticho, promodlené prostředí a naše duchovní a modlitební služba pomůže všem těm, kteří na toto místo budou přicházet (nebo těm, kteří už přicházejí, aby nám pomohli). Mám radost z toho, že teď vlastníma rukama přispívám k vytvoření prostředí, kde Bůh bude v tichu a pokoji k lidem promlouvat a naplňovat jejich srdce svou nekonečnou láskou.

Sára: Víc si v této době uvědomuji potřebu zůstat během celého dne v Boží přítomnosti, ze které čerpám sílu, pokoj a vědomí, že Bůh má v rukou každý detail mého života i každou okolnost našeho stěhování.

Markéta: Nároky, které jsou na nás kladené, jsou nemalé. Mohou být ale velkou příležitostí k růstu důvěry v Pána a k užšímu přilnutí k Němu. Jako by nás Bůh celý život „držel za kšandy“ – a v tomto období to „více pění“, což je náročné, ale zároveň si na to mohu více „sáhnout“.

Marie: Při konfrontaci s náročnou vnější realitou u sebe vnímám v podstatě dvě možné reakce: buď se oním vnějším nechám pohltit, a můj vztah s Pánem zpovrhnout, nebo mě to naopak povede k o to intenzivnějšímu

Čištění cihel. Ještě se budou hodit.

... kde Bůh bude v tichu k lidem promlouvat

přimknutí se k Němu. Nemohu říct, že by vždy zvítězila druhá varianta, ale přes všechnu křehkost se snažím znovu a znovu vracet do svého srdce a také k Ježíši v Eucharistii, kde mohu zakoušet, že On je stále zde jako Pramen, Cíl i Smysl. A pak přicházejí okamžiky, kdy mě právě skrze proces stěhování učí čím dál víc hledět na Něho a objevovat krásu vlastního povolání, které není primárně vázané na ničím nerušené, stabilní uspořádání dne, byť i v něm vidím velkou hodnotu a moudrost.

Alžběta: Naším ideálem je ustavičná modlitba, a tak i práce by měla být modlitbou, místem setkání s Pánem. Práce spojené se stěhováním mě nutí méně se spoléhat na vnější ticho a klid, více hledat ztišení ve svém nitru, tolik nespoléhat na vnější podmínky, ale spíše hledat Pána uvnitř svého srdce. Navíc se díky brigádám setkáváme s lidmi, které pak v modlitbě mohou přinášet Pánu.

Bůh mi místo toho poslal Josefa s motorovou pilou

Milada: Sv. Terezie z Avily byla nejen mystičkou, ale také ženou velmi praktickou a činnou. Chtěla, aby náš život modlitby byl prověřován naší prací a vztahy k bližnímu. Dá se říct, že naše stěhování je tedy radikálním prověřením našeho duchovního života. A jestli modlitba má být vyjitím ze sebe směrem ke Kristu, naše stěhování nás zkouší právě z tohoto radikálního vyjití ze sebe.

3) Můžete se s námi podělit o nějakou zkušenost s Bohem, kterou jste prožily či prožíváte teď během stěhování?

Markéta: Celý proces našeho stěhování je pro mě silnou zkušeností a velkým projevem Božího vedení a péče. Projevuje se jak postupným řešením různých problémů, které stále vyvstávají, tak tím, jak naše komunita tímto obdobím prochází.

Sára: Opakovaně zakouším známky Božího působení během našich brigád – vidím je v organizaci větších skupin, v jejich bezpečném průběhu a především v krásném společenství mezi námi a mezi nejrozličnějšími lidmi, kteří se rozhodli nám jednorázově nebo opakovaně pomáhat.

Tereza: Jsme Karmel sv. Josefa, a tak naše stěhování svěřujeme každý den sv. Josefovi. A on se stará o různé

Zasloužená sladká odměna.

praktické záležitosti. Třeba na podzim jsme chtěly pokračovat v čištění zahrady, která zarostla neprostupným houštěm, a přitom se nám polámala motorová pila a musela do servisu, takže jsme nemohly pokračovat. Na příští brigádu přijel mladý muž, přivezl si motorovou pilu a představil se, že se jmenuje Josef a že nám jde pomoci. Přála jsem si, aby mi někdo rychle opravil pilu a já mohla pokračovat v práci, a místo toho mi sv. Josef poslal Josefa s motorovou pilou, který k nám pak jezdil ještě mnoho dalších sobot a udělal spoustu práce.

Milada: Kdosi přirovnával Drasty ke „středočeským Sudetům“ a k „Bohem zapomenutému kraji“. Proto se každý den v komunitě modlíme za to, aby Boží Duch na tomto místě působil a lidé se s ním zde mohli setkat. Sv. Tere-

zie přirovnávala naši duši k zahradě, která bývá naší modlitbou „obdělávána“, aby se v ní Kristus mohl volně procházet. Vzpomněla jsem si na to častokrát při likvidaci různých náletů a šlahounů a prosila jsem, aby tak, jako čistíme „zahradu vnější“, byla na tomto místě pročišťována i naše „zahradka vnitřní“. A mnohokrát jsem byla dojatá průběhem brigád i lidmi, kteří nám přišli pomáhat – tím, jak se i přes „nevzhlednost“ vnějšího prostředí cítí v Drastech dobře.

Marie: V souvislosti se stěhováním a s brigádami mám možnost setkávat se s Bohem „na různé způsoby“. Jeden z Jeho doteků jsem zachytila během brigády poznamenané velkým víchem. Pracovala jsem dál od ostatních v místě, kde jeho nárazy opravdu stály za to. Chvillemi i trochu přšelo, takže mi to přišlo jako ukázková nehostinnost. Pak se mi ale vybavila slova, která jsem předchozího dne četla v jedné knížce – autor tam citoval židovského filozofa Martina Bubera, který překládal Boží jméno zjevné Mojžíšovi jako „Já jsem tam, kde jsi ty.“ Vítr se v tu chvíli nestal méně ostrým a práce méně namáhavou, ale přece se všechno proměnilo. Stalo se to pro mě symbolem daleko širší skutečnosti – ať už se v mém životě nebo v životě komunity bude dít cokoliv, vždycky bude platit: „Já jsem tam, kde jsi ty.“ A když se na konci celého dne protrhly mraky a celou zahradu zalila záře zapadajícího slunce, bylo to jako Boží úsměv.

(tok)

Kvůli stěhování mají sestry dočasnou výjimku z klauzurního způsobu života.

Vaše modlitba doprovází umírající

Drahé a vážené sestry, dovoluji mi poděkovat za všechny roky, kdy jsem vždy na pár dní mohla spočinout ve vašem klášteře. Děkuji, že v jednom okamžiku lidských dějin nás spojil dobrý Bůh. Vaše modlitba trvale doprovází naše umírající pacienty a jejich rodiny, ale i nás, sloužící tým. Jste oázou uprostřed bouří světa, kde nacházíme hluboký pokoj a harmonii Boží lásky.

Svět kontemplace mne přitahuje, přesahuje a obohacuje. Známe váš klášter, jeho vůni, vnitřní život, různé zvuky. Je mi zde tolik dobře. Cítím se být součástí života, který žijete. Vždy nově mne zasahuje plodný a skrytý život modlitby, který nás, lidi ze světa, vede ke zklidnění a zamyšlení. Vydáváte svědectví víry a ochoty plně následovat Krista, našeho Pána. Vaše srdce jsou jemnocitná a laskavá. O tom mne ujišťují vaše úsměvy, pohledy, malá gesta a líbezná hlasy při liturgii.

Modlitby sester pomáhají hospicovému dílu.

Jsem hluboce přesvědčena, že pohostinnost a místo hluboké modlitby, kde Bůh je tak blízko, tento svět tepr-

ve nalezne a ocení. Doba, ve které žijeme, na nás naléhá množstvím aktivit a úkolů.

Při pobytu u vás se můžeme zcela koncentrovat na Pána, být jen s Ním. Strachy, úzkosti, únava a vyčerpání pozvolna ustoupí, do srdce přichází pokoj a mír. Potřebuji čerpat tuto tajemnou „Boží dotaci“, a proto se k vám tak často vracím. Duchovní atmosféra přináší ovoce a posilu všem lidem.

Přeji vám, drahé sestry, aby byl váš nový domov v Drastech požehnaný. Přeji nám, budoucím poutníkům, abychom v tomto prostředí dokázali opustit povrchní zóny našeho srdce a objevili v sobě neuhasitelnou touhu po Bohu a po vstupu do proměny celé osoby.

Začínáte psát novou historii pražského Karmelu a já vám vyprošuji ochranu Matky Boží a mocnou přímluvu vaší zakladatelky sv. Terezie a sv. Bruna.

Ujišťuji vás o modlitbách nás všech z Domáčího hospice Duha v Hořicích.

JANA SIEBEROVÁ,
zakladatelka Domáčího hospice Duha

V péči o dům chceme pokračovat

Zájemců o dům, ve kterém sestry karmelity na Hradčanech žijí, byla spousta. Sestry se ale rozhodly neprodat ho na komerční využití, ale

převzmu ho bratři karmelitáni. Jaké s ním mají plány, prozrazuje P. PETR GLOGAR.

Jak se podařilo, že dům nakonec zůstane v rukou karmelitánů?

Ve chvíli, kdy se sestry rozhodly odejít z Prahy, hledaly kupce pro svůj klášter. Nechtěly, aby to bylo ke komerčnímu využití – na takovém místě se samozřejmě nabízí, aby z toho byl pětihvězdičkový hotel. Dlouho hledaly, jednaly. V jedné fázi jejich hledání se naskytla příležitost, že jako karmelitáni bychom se o klášter mohli v budoucnu starat, převzít ho a navázat tak na přítomnost sester. To místo je skvělé, má úžasný genius loci, stojí na místě hradeb, bylo součástí opevnění Hradčan, vedla tamtudy dokonce brána. Má hlubokou historii. Je téměř zázrak, že se podařilo vyřešit vše potřebné a my budeme moci dům převzít. A nechceme ho pro sebe. Chceme ho otevřít lidem.

Mělo by tedy být duchovním centrem, pastoračním domem?

Nám karmelitánům je vlastní vytvořit místa, kam lidé mohou přicházet. Rádi bychom z něj vytvořili místo, kde se mohou odehrávat jak strukturované

akce typu exercicií, duchovní cvičení, tak i nějaká individuálnější setkání a meditace. Dům nabízí možnost různých seminářů, vzdělávacích programů, skupinovou práci. Naši bratři jsou poměrně dost šikovní, ledačco umí a mají dlouholeté zkušenosti z práce s lidmi. Někteří z nás karmelitánů spolupracujeme už přes dvacet let na velkých projektech pro muže a pro ženy. Ale nebude to jen pro ně. Jsme přesvědčeni, že by to mělo být místo „nízkoprahové“. Tedy ne pouze pro ty pokřtěné a patřící do církve, ale pro ty, kteří hledají sebe a smysl svého života, nebo se jen tak potřebují ve svém životě zastavit. Máme tým dobrovolníků, laiků, kteří s námi už dlouho spolupracují. Programy by tedy měly vznikat ve vzájemné spolupráci a v symbióze mezi bratry a laiky.

Můžete dům převzít hned po odchodu sester a začít používat, anebo budou potřeba nějaké stavební úpravy?

Dům je v poměrně dobré kondici. Může být tedy poměrně rychle v provozu. Záleží na tom, kdy se sestry budou moci odstěhovat do nového. Počítáme s tím, že první aktivity bychom mohli zahájit z kraje příštího roku. Když to zjednoduším, tak stačí vytřít, umýt okna a můžeme začít. Bude potřeba dovybavit část prostor nábytkem, protože sestry si všechno své odvezou. Do budoucna asi nějaká přestavba bude zapotřebí, ale to je věc následných studií, stavebních povolení. Ale předpokládáme, že by se stavební úpravy dělaly za provozu.

Bude v domě i stálá komunita?

Ano, taková je vize do budoucna. Pokud chceme, aby dům dýchal, je přítomnost komunity bratří nutná. Známe to odjinud, například když jsme budovali klášter ve Slaném. Prostor vyhrazený bratřím by ale měl být poměrně malý, většina domu by měla sloužit přichozím. Tedy přesně opačně, než jak je to nyní.

Mluvil jste o exerciciích a dalších programech. Jakým směrem se chcete vydat? Anebo tam lidé najdou od každého něco?

Přemýšlíme o tom cíleně, nechceme z toho dělat „polikliniku“, kde člověk najde zubaře, ušního a gynekologa. Zvažujeme, co dnes v nabídce a možnostech milionové Prahy chybí, a také způsob, jakým se to dá srozumitelně nabídnout.

Chtěl bych, aby se to stalo místem mystagogie svátosti, což není příprava na svátosti (jde o hlubší iniciaci, která člověka uvádí kamsi dovnitř, dostává se mu nového poznání – pozn. red.). Například křest je jedna konkrétní forma začátku. Mnoho věcí v životě začínáme, vstupujeme do nových etap, každý den je nový začátek. Podobně kdo z nás nepotřebuje odpuštění a smíření? To není jen svátost, ale to, jak změnit, co nás trápí na sobě nebo v nezdramých vztazích. Chceme pracovat s tím, jak je možné si najít cestu k usmíření ve všedním životě, a chceme k tomu nabídnout tento prostor. Podobně slavení – to je velké téma v dnešním zrychleném světě, je to umění a tomu je možné se naučit. Mohli bychom pokračovat. K tomu by naše programy měly směřovat. Stejně jako je

téma stáří, nemoc, těžkosti nebo přijetí dospělosti a odpovědnosti.

Tedy témata, se kterými se potkáváme všichni, věřící i nevěřící.

Otázka není, zda jsem věřící nebo nevěřící, ale co chci se svým životem udělat. Žijeme dnes ve světě stálého připojení – pokud chceme existovat, musíme být online, všichni pořád musíme být někam připojeni. Na hlubší reflexe není čas. Chceme tedy nabídnout prostor, kde může být člověk pár hodin offline. Kde odloží mobil a bude na chvíli sám se sebou.

A také se setkat s Bohem?

Ano, ale myslím si, že napojení na Boha je až druhý level. To první je dovolit si setkat se vůbec sám se sebou, bez toho se nelze napojit nikam jinam. A chceme, aby to byly především krátkodobé programy.

Třeba jen odpolední?

Myslím si, že pro takovou aglomeraci, jako je Praha, je program na dvě hodiny výborný. Aby to bylo takové duchovní fitness. Hodně lidí je schopných si udělat pravidelně hodinu dvě čas pro sebe, ale kdo má dnes čas na týdenní exercicie? I to je důležité, ale nakonec nás trápí především každodennost. Odjet na týden do hor a tam meditovat je samozřejmě úžasné, ale pak se většinou vrátím a zapadnu do každodenního rytmu. Jde nám o to, jak si i v tomto každodenním rámu najít aspoň krátký prostor. Když se v něm něco naučíš, načerpáš, tak to můžeš lépe přenést do běžného, každodenního života. (tok)